

jelikož nyní nemohou nikde dostat ke koupi jiné osla, tu by bylo výhodné, kdyby se šel na jeho místo sám. Pán ten ovšem byl touto fází odpovědi překvapen, neboť se mu dostalo smíchů od spolucestujících, že má nastoupit místo za osla. Že vždy jen "švanda dudák" vyvedl zase švandu, jest vidět i z jiných legend. Proto vždy vzpomínám na ten kraj, ve kterém jsem též dosti švandy i radosti zažil. Nerada jsem se loučila s tou krásnou krajinou, ale chtěla-li jsem spatřit tu "krásnou Ameriku", nezbyvalo mi jinak jednat. Bude to 13. února 10 let, kdy jsem se loučila se všemi mně milými bytostmi, obzvláště s rodiči, kteří mně žehnali na cestu do nové vlasti. Také 7. března jsem vystoupila na nádraží v Sioux City, Ia., a nemile jsem se potázala. Čekám, kdo z bratrů, nebo přátel ke mně přijde. Byl tam pro mě svagr, ale on mne neznal. Divné jest, že nepoznal přistěhovatele, i šel domů beze mne, zatím co já strachy, abych nepadla do špatných rukou, nevěděla si rady, kam se obrátit. Tu jeden dělník, který tam pracoval, se mne něco tápal: kde pak ale já jsem mohla rozumně. Privel tedy ještě jiné dělníky tlumočit, ale asi Poláci to byli, neb Italové, jímž těžka jsem vyjádřila, co jsem a zvláště důraz jsem kladla na slovo Bohemia. Pak ke mně přišel muž, který tam trochu poroučel a dal na jevo, že mě dovede na adresu, kterou jsem měla v ruce, ale strachu jsem měla dosti, neboť jsem mu nevěřila, ani nevěděla, co jest zač. Dobře mě dovedl na místo mé sestry, u které jsem měla nový domov, kde jsem byla dosti spokojena a líbilo se mně. Ovsim, že se mně dosti stýskalo, jest také pravda. Děvčata, která se mně hlásila co přítelkyně, nebyla taková, jako já jsem tam daleko doma si vychlévala. Zdejší dívky se styděly za českou řeč a já anglicky neuměla. Tu ony vždy mezi sebou nevěděly, aby druhá ne pozorovala, že mluví jinou řečí. Tu jsem si pomyslela — nemusím vám překázat; také už jsem o ně nedbala a jen v samotě vzpomínala na ty dobré duše za mořem. Jednoho dne jsem měla nehodu, jdu z práce domů a kráčím ku předu po železničních kolejkách a nevyšla si ani okolo jdoucích. Tu zvednu oči a vidím, jak jeden dělník stojí proti mně a kývá rukou; i ohlédnu se a ho! Vlak byl až u mne a dělník dával mukopy, bych šlehla dolů s kolejkou, kam vedla dál má cesta. Štěstím bylo, že vlak zrovna zastavil, když se ke mně ze zadu těsně přiblížil. Jak mně bylo, každý uhodně. Nerada na ty časy vzpomínám a vždy si pomyslim: Ten boží svět tak rozsáhlý a stálého v něm tak málo. Bolesti v světě na tisíc a radostí tak málo. Co nevidět přijde zase jaro a s ním i práce, které jest až mnoho a obzvláště s tou drubeží. Co jsem také neudělala kuřeti; povím to na sebe i poradím vám všem, komu se to bude zamlouvat. Kuřátko se napapalo hrozinek, které vyzobalo malé Heleně z páje, ale nemohlo je strávit a válelo se s jedné strany na druhou. Volátko mělo těžké a nemohlo je unést. Koukám se na ně se starým, že asi pojde. Druhého dne jsem si pomyslela, zda operace nepomůže (jest to k smíchů, co?). Ihned přehýstám si nůžky, jehlu s nití a teplou vodu i sádro prové a sednu. Držím kuřátko na klně a bož uspaní operuji; rozstřihnu volátko a vidím v něm samé hrozinky, jež jsem malým otvorem vyprázdnila ve a omyla a namazala a sešla. Kuřátko bylo ještě smutné, ale v poledne už bylo veselější a starouš praví: He, kůře už trochu chodí. Já se však smála, ačkoliv on nevěděl, proč se smějí. Chytil kůře a prohlíží je a hned poznal, co se s ním dělo. Ze se mně i vsmál, jest též pravda, když ale kuřátko vydrželo a dlouho jsem je pozorovala, že žije, jsem se smála zase já je mu. S pozdravem na et. pani pořadatelku a všechny čtenářky i čtenáře.

Ctělá přítelkyně! S radostí vítám vás do středu našich dopisovatelek. Je mně skutečně líto, že jsem se s vámi osobně nesešla. Bude se těšit, že až podruhé tak stane. Teď já vám přejí

mnoho zdraví a spokojenosti v tomto novém roce a bude se těšit na další vaše dopisy.
Pofadatelka.)

Naše Beseda

DOPIŠ Z ČESKOSLOVENSKE REPUBLIKY.

Závod náš obdržel ze staré vlasti následující dopis od čtenáře "Pokroku", který se v něm dočetl, že Češi v Americe jsou zachvácení horečkou stěhovat se zpět do starých svých vlastí a varuje—

"to at si každý ještě dobře rozmyslí, aby toho pak hodně nelitoval, neb není zde ještě vše tak, jak by mělo býti!"

Prosetin, p. Olešnice, Morava, Dne 9. ledna 1920.

Vážná redakce! — Dovolují si zaslat mnoho srdečných pozdravů z naší mladé Republiky a též nejserdečnější dík svému bratrančí, p. Tom. Švandovi a jeho rodině za zaslání kalendáře a novin z vaší redakce, které mi pravidelně dochází. Přijímte též upřímné blahopřání k tomuto nastávajícímu roku vy všichni, kteří s námi cítíte a dovedete si představit našu radost po mnohém utrpení, které jsme všichni v minulých letech prožili. Zdá se, že nám nastává opět nové jaro v našem životě, jako bychom se opět znovu zrodili, a ani bychom tomu pomalu nevěřili, že vše, to, co zde se děje, je pravdou, kdybych to jak náleží nepředělal. Jak jsem v "Pokroku" četl, že je u vás velká horečka stěhovat se zpět do staré vlasti, to at si ještě každý rozmyslí, aby toho pak hodně nelitoval, neboť není zde ještě vše tak, jak by mělo býti. Vše je správně v "Pokroku" napsáno, že totiž neučte československá republika poskytnout nám, co dává republika vaše. Ať milerádi bychom vás mezi sebou měli a dovedeme si vaši touhu po vlastní představit. Vím, že, když jsme byli my vzdělání třeba jen z těch kopečů československé vysočiny, kterak zaroseným okem jsme koukali na hřeben a obloze, a posílali po nich milé pozdravy našim drahým, jak nám bylo teskná, a tak je asi i vám. Zvláště vy, kteří jste se zde zrodili a nemůžete na nás zapomenouti. Vím, kterak jste si u nás vzpomínali za války, jak se nám vede, není-li snad někdo mrtvý, máme-li co jíst atd. Jak jsem milý, drahý bratrančí, v jednom dopise psal. Dnes je zde již jinak, vše je změněno, jak vám to "Pokrok" píše; my můžeme volně česky mluvit a i si také zazpívat naše národní hymny, a též kritizovat rodinu Procházkovu z Vídně. Pak se nám upravuje školství a můžeme mít různé spolky, zvláště Sokola a mnoho jiné, načež si ani nevzpomenu, co by nám ve válece, ba i před válkou bylo osudným.

Tak, jak jsme se měli před válkou, se již mít nebudeme, zvláště my starší, neboť ona zničila různé věci, kterých se vůbec nedoděláme. Pole jsou na mnohá léta zničena, nebyla jak náleží obdělána a pak je nedostatek umělých hnojiv. Dobytek je též hodně zčímováno; mladší kusy se musí odevzdat a tak je něco těch starších kusů, tak že již pomalu nebudou ani hnoje, ani mléka, a tak to vhodilo až do dneška. Nyní máme již volný prodej dobytka, budeme mocti ty starší kusy odprodat a nechat si zase mladý dobytek. — Počasí máme stále stejné, většinou kritické; nametlo se v říjnu dosti sněhu a ten je dosud. V mnohých místech jsou dosud brambory, řepa, jetel na semeno, ba i obilí na poli. Předevčirem jsem hovořil s jedním rolníkem z Veselky; ten má asi 6 mír ova, 2 míry bramborů a řepu všeku na půlku. — Vím dobře, co jste pro nás zde v Sibíři učinili i pro naši draze milovanou, ale habsburky mi tyran ozebračenou vlast. To všecko raději učinil jen dobrý Čech a dobrý vlastenec. My zde v Sibíři dosud stojíme a pohybujeme se v proudu ruské revoluce. Vím dobře, jak nás vlast potřebuje, ale osud je zlý a neupřimý. Doufáme však povu, že se jednou domů vrátíme a budeme vzpomínat na naše dobré přátele v Americe. — Zmínil jste se ve svém dopisu; že minle navštíviti

že člověk nebude pomalu vědět, kam patří. Kdyby toho nebylo, že musí každý k volbě, tak bych ani nikam nešel.

Letos v létě bude v Praze velký slávk Sokolů, tak že i z Ameriky je již přihlášených 50,000 — není snad mezi nimi také někdo z vás? Od nás tam též někdejší pojedou. Je zde poslední dobou také Sokol založen. Zajistě jste o tom sletu již také v "Pokroku" četli, neboť "Pokrok" nezástane, jak vidím, v ničem pozadu. — Máme zde též pěvecké sdružení a chodíme jednou v týdně do školy, kde nás evičil pan učitel Jedlička vždy večer; na více večerů nemáme čím svítit, pro nedostatek petroleje. Ve mnohém domě se vůbec večer nesvítil. Tam, kde se petrolej vyráběl, jest vše zničeno, tak že za mnoho roků to nebude dáno do náležitého pořádku. Naše republika nám bude zavádět elektriku do každé vesnice, jen že to bude tak během 10ti roků, což z nás mnohý již ani nedočká. Začíná již s meliorací a odvodňováním, čehož byla již nutná potřeba, zvláště na lukách.

Co se týče našeho zdraví, ještě to uchezá, nejstarší syn Bohuslav je dosud v Bratislavě na Slovensku, mladší sestra jeho Žofie hrozdí dosud v kostele, Vladislav chodí do kanceláře k p. Pospíšilovi do Čtyřdvorů (obohod hospodářskými stroji) a František chodí do Olešnice do měšťanky a nejmladší Bedřiška (12 roků) chodí do školy zde.

Jak vy, jste zdraví také? Co vám asi vykládá váš Josef! Zajistě dosti zajímavé věci o Francii a o všech bojích, které předělal. Velice by mne potěšil, kdyby se byl u mne zastavil, když již byl zde v Evropě, měli bychom si dost co vyprávět, ať já vím, že se musí stále držet svého pluku. — Pak by jej více nenašel. — Nyní musím prosit et. redakci "Pokroku", by mi prominula, neboť bude mít asi pěknou práci s úpravou dopisů. Já již také bez eviku málo vidím a ruka se mi chvěje, což je následek také války. Než jsem odcházet, nepozoroval jsem na sobě nic, ale přijda z vojny, je ze mne mizák. Končím ještě s díkem a srdečným pozdravem. Váš—

Švanda Fr. z Prosetina.

Ctělý příteli! Díky za zaslání tohoto dopisu a v něm vyslovené poehvalné uznání našemu časopisu. Dopis uveřejnili jsme celý a těšíme se, že příležitostně budete v dopisovně pokračovat a čtenářské s poměry tam u nás seznamovat. Obtiže rozhodně nám nepřisobíte a proto v ohledu tom není třeba nijakých starostí si nepřipouštět. Kež zdar ve všem vás i rodinu vaši vždy provází!

DOPIŠY OD ČESKOSLOV. LEGIONÁŘŮ NA SIBÍŘI.

Až se domů vrátíte, budou dobrých přátel v Americe vzpomínat.

Pan F. J. Sadílek z Wilber, přítomně nalézající se na zimním odděločku v San Diego, Cal., posílá nám dopis, který obdržel ze Sibíře a zároveň píše: "Minuléto léta, když jsme posílali kabelky a jiné věci legionářům, přiložil jsem do jedné malé dopis s papírovým dollarem a žádal toho, kdo to obdržel, aby, uzná-li za dobré, odpověděl, v příloze obálce, a zde je jeho odpověď. U nás bylo stále dosti těch, kdož pochybovali, že věci dojdou, ano že byly ukradeny atd.

Dopis ze Sibíře zní jak následuje:
Tomsk, Sibír.

10. listopadu 1919.

Vážný pane! — Předem přijímte ode mne srdečný pozdrav a zároveň vřelý dík za podárek, který jsem právě od vás obdržel. V poděkování, nechával se dopis s vaší ctěnou fotografií a dollar, za což vám ještě jednou ze srdce děkuji. — Vím dobře, co jste pro nás zde v Sibíři učinili i pro naši draze milovanou, ale habsburky mi tyran ozebračenou vlast. To všecko raději učinil jen dobrý Čech a dobrý vlastenec. My zde v Sibíři dosud stojíme a pohybujeme se v proudu ruské revoluce. Vím dobře, jak nás vlast potřebuje, ale osud je zlý a neupřimý. Doufáme však povu, že se jednou domů vrátíme a budeme vzpomínat na naše dobré přátele v Americe. — Zmínil jste se ve svém dopisu; že minle navštíviti

naši osvobozenou vlast, k čemuž nám přejí "šťastnou cestu". Na konec přijímte srdečné blahopřání k svátkům vánočním a k novému roku! — Srdečně Na zdar! zasílám — Josef Souček, 7. Československý tatranský pluk, 9. rota, Československé vojsko na Rusi, roduák z Černilova, okres Hradec Králové.

Všichni jsou tomu velice rádi, že si přece někdo na ně vzpomene.

Pani Kateřina Dvořáková z Howells, Nebr., obdržela následujícího znění dopis od československého legionáře na Sibíři:

Polní pošta—Krasnojarsk.

Dne 15. listopadu 1919.

Ctělá krajanko! — Nejdříve ode mne přijímte srdečný pozdrav a dík za vámi poslané podárky, o něž jsme se všichni stejnoměrně rozdělili a mně, podle losu, připadla od vás kabelka. Již šestý rok žijeme v takovém prostředí a vůbec žádná korespondence jsme z naší staré vlasti neobdrželi. Neustále nás houpají, (rozumějte—nám slíbují), že již brzy pojedeme domů — ale kdy?! Máme však na to již právo. Přitomně je zde strašlivá zima a potrvá až do května. Velice jsme tomu všichni rádi, že si přece někdo na nás zde v těch rozsáhlých tajgách vzpomene. Máme zde strýčka z Ameriky, jenž nám vaří kávu a nás i jinak potěšuje. Adresa na mého otce: Pan Jos. Hoza, 133. Předmostí u Přerova, Morava. — Na konec pak vás, ctělá krajanko, snažně žádám, byste mně — bude-li vám totiž možno — odepala a sdělila, co se o nás a našem právu píše v amerických časopisech. Na zdar! Dobr. Jan Hoza, 10. Československý pluk, 5. rota, Rusko, Sibír.

COLLYER, KANS., 20. ledna 1920.

Ctělá redakce! Dnes vám posílám poštovní poukázku na \$2.50, jako předplatě na "Pokrok". Onedýl podivám jsem se na onu proužek žlutého papíru a přesvědčil se, že jest již čas, abych opět předplatil "Pokrok" — eustu, by k nám mohl jako vždy vltaný host a v dlouhé chvilí nejlepš přítel zase pravidelně docházet, neboť jest to v každém ohledu dobrý a poučný časopis. Při této příležitosti chci se zároveň zmínit o té naší poslední úrodě a počasi. S jara panovala nám zde dlouho zima a moko, proto jak se jen trochu dalo dělat, každý byl hned v poli, ale dobře přistroujený. Vlasy bylo dost až do žni a vše rostlo bujně. Jakmile ale měly žit naedýti, dostavil se horký vítr, který všechno upekł tak, že veskeré zrni jest lehké. Pšenice nejvíce vzpá od 46 do 54 liber buš a vypala od 10 do 25 bušů po akru; ovsy a ječmeny spaly tak od 30 do 35 bušů po akru. Nejhorší ale bylo úrodu sklidiť, neboť obilí bylo téměř jedním rázou zralé, kdežto dělníci jen pomalu z výhledu přijížděli. Výsledek toho byl, že mnoho zrni vypadlo na poli a značné množství pšenice se vůbec ani nesešlo a tak stohů málo přibývalo. Kdyby se to mělo letošního roku opakovat, tu by to nebylo ani již k vydržení, ješto dělníci také požadují dobrý svůj plat a zvláště o zních tak vysoký, jako nikdy před tím. Pak příšly mlátičky a bylo to samé; mlátičie zde počítali \$20 na hodinu, vzor tomu, že třeba namlátili za celý den jenom 300, nebo kolem 800 bušů. Když mlátili 10 hodin denně, tak tu hned bylo výloh za \$200 každého dne, třeba že se mlátičky jen tak točily. Pak opět následovaly deště a zase muselo se čekat. Některé stohy vítr poválil, tak že do nich napršelo. Zrni ovšem ve stohách zrošlo tak, že s vrchu stohu museli to dohromady srostle obilí pomocí koni dolů stahovat, nežli s mlátičkou ke stohu přijeli, neboť to nebylo k roztrhání od sebe a potom ještě bylo množství pšenice značné mokrě. Ti, co mlátili hned po žni, tak tomuto svízeli usli. Mimo to byl nedostatek uhlí a tak se zase nemohlo mlátiť a zůstala tudíž téměř jedna třetina stohů ještě nevymláčených. Teprve v tomto týdně začalo se opět mlátiť. Vymláčenou pšenicí farměři napařad vozí do elevátorů, ale také jen chvilí, neboť jest zde citelný nedostatek železničních kar. Jsou ta dy dva elevatory, z nichž jeden dostane káru jednoho dne a druhého dne zase ten druhý. Násled-

kem toho jsou elevatory stále zaplněny a někdy ráno ještě za tmy čeká již celá řada povozů, nežli však jest večer, jsou elevatory zase plny. Pakli že pšenice lépe naroste, tu se budou muset farměři po čtyřech nebo šesti spočít a sami si mlátičku pořídít a obilí si vymlátiť, jak jim to bude přifhodné. — Nu a co vy, pane Fr. Souk, to jste nemohl už děle doleť, či snad vám tam v New Yorku podstřihli křídla, že jste tam zůstal? Tam to uměji! Píšete, že jste rozen v Přívoze. Tam jsem byl několikrát a také to tam všechno dobře znám, neboť jsem tam též pracoval, jakož i ve Vitkovcích při stavebním truhlářství, kde jsem pracoval po 7 roků. Já jsem rozen v Chabíčově ve Slezsku, okres Opava a moje manželka je rozena v Proškovcích u Staré Vsi, aneb Bělé na Moravě, kde jsem též po sedmou roků bydlel. — Se srdečným pozdravem dopis končím a zůstávám v účt—

Jos. A. Mlinek.

SOUTH OMAHA, NEBR., 21. ledna 1920.

Ctělá redakce Pokroku! Prosím o uveřejnění tohoto dopisu. Dostalo se mi příležitosti čísti v časopisu "Pokrok" uveřejněný dopis od Frant. Macha, pročež chei poukázati na jeho a jím vlastně zavedenou kritiku z jeho cesty z Ameriky až do vlasti — Československé Republiky, kři vydobyté. Ačkoliv náš československý konsul, pan Kopecký, varoval, by se nikdo neoděbiral, či necestoval za nynějších poměrů zpět do vlasti, přece bylo jeho varování marno. Nyní pak, když seznal tamní poměry, nařká pan Mach a hubuje na konsulařku, na Francii a francouzského komisaře, Československou republiku a koně nápkem, že lid nechce věřit a jím katolíkům nadává. Tento poslední nářek jsem již co legionář slyšel v zapadlě vesnici od staré babky, když kupovala večeř u selky Rýpalové. Nazývá československého a francouzského konsula vyděrači. Já však nevidím v tom vyděračství, když konsul požád \$2, jisté že je k tomu oprávněn a když pan Mach seznal, že dotyčné osoby z něho ehtí těžit nepravdě, proč jim neřekl přímo do očí, jak se na charakteru ho muže patři a v Čechách neúčinně oznámení na patričném místě. Já uznávám, že se dotyčný pán ve svém dopise velice přeháhlil. Dále, proč museli Slováci čekat týden v Paříži? Dle mého názoru ve Francii jsou dosud vlaky stále přeplněny a nedostává se dosti osobních vozů a parostrojů. Ale nebuhy jisté na chodě, neboť to byla čekárna pro cestující. Odzbojuje komisaře francouzského z hrubého jednání. Ano, jestli se pan Mach staveł zpurně a drze si před ním počínal, věřím, že ho ehtel udeřit, to by se mu stalo i v Americe. Dále píše pan Mach, jak špatně se měli ve Švýcarsku, blíž rakouských hranic; eo zakusil zimy a že tam nebyla bída a vši a ihned se zmiňuje, eo si bratří spolku katolických rytírů sv. Jiří o tom pomysli, že eo zde v Americe bylo sebráno peněz a v jeho vesnici o tom nie neví. Již mnohokrát bylo potvrzeno veřejně, jaké vydání bylo jen s československou armádou ve Francii, kde jen základ stál mnoho peněz, včetně agitace, vysílání řečníků a pod. Česko-slovenská armáda byla ze začátku vydržována jen z peněz Čes. Nár. Sdružením skolektovaných. Kdo dopravoval 2 transporty ruských zajatých Čechů, kteří tam byli poslání co první základ Legie? Pakli snad někde se stal přehmat, nevím, nepopírám a se nezastávám. Ale když čtu v časopisu urážku a útok na obyvatelstvo československé republiky a na samostatnost naší vlasti a k tomu ještě od člena jmenovaného spolku, to až vstává, již člověku vlasly na hlavě. Pan Mach myslí, když za války zde nadělal peněz, že se budou v Čechách před ním klanět a jeho pohybné výklady poslouchat. Dnes by se v Čechách žádný pasák před veřejností tak nevyšlovil, jako se vyslovil on. Republiku bourat dokáže každý, ale postavit — by nastala ani celá československá země, kdyby měla být plna takovýchto Frant. Machů. Pravý Čech někdy tak neodsuđí svoji vlasť a svůj národ. Ovšem, koukol se i v té nejlepš pšenici najde. Jest československé vojsko, když přijde z blahobytu do země, kde je bída

Frank J. Dvořák.

RICHMOND, MO., 30. ledna 1920.

Ctělá redakce "Pokroku"! Zde vám zasílám \$2.50, jako předplatě a zároveň přikládám obnos na předplatě pro nového odběratele do staré vlasti. Myslim, že jim způsobím radost, když tento nanejvíce zajímavý časopis budou tam každého týdně dostávat. Dobře vím, že přítel Krofta jest veliký milovák čtení a jsem jist, že ho bude náš obliběný "Pokrok" zajímat a že bude velice mile překvapen, až prvě jeho číslo obdrží. Však i nám se "Pokrok" velice líbí a zvláště zajímavá nás román Jana Klecandý a dopisy z různých zdejších osad a ze starých vlastí i Sibíře od legionářů. Doufám, že přítel, Váe. Krofta, po obdržení "Pokroku", zasle vám k otištění dopis o tanních poměrech, sám těším se na to. — Se srdečným pozdravem v všechny — znamenám se v účt.

Frank Outerský.

TESCOTT, KANS., 27. ledna 1920.

Ctělá redakce! Upozorněni vaše jsem obdržel a proto ihned zasílám poštovní poukázku, znějící na \$2.50 jako předplatě na mly nám časopis "Pokrok". Byl bych již dávno tak učinil, víte však, jak to na farmách chodí — jednou nejsou finance zrovna po ruce, podruhé nedostává se času, po třetí vzele do toho něco jiného, až konečně se na to docela pozapomeu. Když však jede poštovní pošleček, tu dovažita se neopomene pro obliběný časopis si dojiti a ehtí, kde eo je zase nového. Než, musím toho již nechat a na konec přejí všem, by tento rok bu byl radostný a úspěšný a závodů přejí eo nejvíce nových předplátiť, tak aby pp. vydavatelé mohli hradiť velké výlohy, jež jsou s vydáváním tak pěkného časopisu spojeny. S krajským pozdravem na všechny, zpanením se v účt—

Frank Pistora, st.

a dosud velký nedostatek, velmi divné jest mu u srdce, když si musí odřici, čemu lát zvyklý. Přes to ale nemusí lát národu a svoji rodné zemi. Jen nařikat sám na sebe. Prosím některého členu jmenovaného spolku, aby mu tento dopis též zaslali.

Československý legionář z Francie — Bedř. Federsell, 5411 So. 21. Str.

REDFIELD, SO. DAK., 27. ledna 1920.

Ctělá redakce "Pokroku"! Tímto sděluji vám, že vám posílám předplatě na váš časopis, s kterým jsme úplně spokojeni. Zároveň dovolím sobě sdělit se et. čtenáři, jak zde pokračujeme. Pokud se týče toho počasi, tu mohu říci, že je dosti uchažeji, ačkoliv způsobilo, že zde podle všeho budeme mít delší zimu. Již v září nám zde napadl sníh a hned také vše zamrzlo, tak že mnoho kukuřice zůstalo nevyklámeno na poli. My jsme měli kukuřici na 165 akrech a z toho asi na 90 akrech jsme ji měli posekanou. Všechna však jest pod sněhem, tak ji většinou skrnujeme dobytku. Hromádky v poli jsou tak přimrzlé k zemi, že je musíme osekávat, jinak by kukuřice vyřadala kolem 35 bušů po akru. Pšenice spýala asi 10 bušů po akru a tu rez hodně poškodil; oves byl dobrý a šel asi 60 bušů po akru a také ostatní plodiny se dosti dobře uvedly. Čechů jest nás zde osm rodin — téměř samá přízeň a, když echem navštíviti některé jiné Čechy, tak musíme jeti od 30 do 50 mil. Pozemky se zde prodávají od \$100 do \$150 za akr a podle vstávnosti. My jsme zde usídleni po 11 roků a dosti se nám zde tady líbí, ješto dají se zde snadněji peníze udeřat, nežli na našem dřívějším místě v Nebraska — jenom že nám zde schází ta česká společnost. Ostatně na jinonárodovce nemáme si eo stěžovat, my máme dobré sousedstvo, jenom že ti starší nám odjíždějí do Kalifornie, tak že nebudu asi jiného zbývat, nežli se pustit za jima a farmu ponechat dětem. Niemně rád bychom se podívali do staré vlasti, ale až se tam poměry trochu lépe ustálí. Ovšem pokud mne se jest týče, ja tam o přibuzných s mé strany takto nevím, moje manželka tam však má bratrance a sestřence a s těmi by se velmi ráda po tak dlouhé době zase jednou shledala a potěšila. — Nyní ještě srdečně zdravím všechny čtenáře a zůstávám v účt.

Frank J. Dvořák.

RICHMOND, MO., 30. ledna 1920.

Ctělá redakce "Pokroku"! Zde vám zasílám \$2.50, jako předplatě a zároveň přikládám obnos na předplatě pro nového odběratele do staré vlasti. Myslim, že jim způsobím radost, když tento nanejvíce zajímavý časopis budou tam každého týdně dostávat. Dobře vím, že přítel Krofta jest veliký milovák čtení a jsem jist, že ho bude náš obliběný "Pokrok" zajímat a že bude velice mile překvapen, až prvě jeho číslo obdrží. Však i nám se "Pokrok" velice líbí a zvláště zajímavá nás román Jana Klecandý a dopisy z různých zdejších osad a ze starých vlastí i Sibíře od legionářů. Doufám, že přítel, Váe. Krofta, po obdržení "Pokroku", zasle vám k otištění dopis o tanních poměrech, sám těším se na to. — Se srdečným pozdravem v všechny — znamenám se v účt.

Frank Outerský.

TESCOTT, KANS., 27. ledna 1920.

Ctělá redakce! Upozorněni vaše jsem obdržel a proto ihned zasílám poštovní poukázku, znějící na \$2.50 jako předplatě na mly nám časopis "Pokrok". Byl bych již dávno tak učinil, víte však, jak to na farmách chodí — jednou nejsou finance zrovna po ruce, podruhé nedostává se času, po třetí vzele do toho něco jiného, až konečně se na to docela pozapomeu. Když však jede poštovní pošleček, tu dovažita se neopomene pro obliběný časopis si dojiti a ehtí, kde eo je zase nového. Než, musím toho již nechat a na konec přejí všem, by tento rok bu byl radostný a úspěšný a závodů přejí eo nejvíce nových předplátiť, tak aby pp. vydavatelé mohli hradiť velké výlohy, jež jsou s vydáváním tak pěkného časopisu spojeny. S krajským pozdravem na všechny, zpanením se v účt—

Frank Pistora, st.